

1. KAPITOLA

Přítomnost

„Protáhněte paži. Claro, máte připomínat labuť, zatím spíš vypadáte jako kachna. Znovu.“ Hudba náhle ustala a ostatní tanečníci sborově – ačkoli tiše – zasténali. Claře neunikly přezíravé pohledy, jež po ní její kolegové vrhali, a zrudla rozpaky. Ukázalo se, že být novou členkou Neworleanského baletu je přesně takové, jak se bála. A ještě horší.

„Ano, madam Fournierová.“ Clara se vrátila na své místo, zaujala pozici a hudba opět spustila. *Jsem labuť. Jsem labuť*, opakovala si v duchu.

Problém byl, že navzdory tomu, jak usilovně se snažila elegantně protáhnout paži, si Clara *připadala* jako kachna. A to taková, která se ocitla mimo svoje přirozené prostředí.

Po tréninku si tanečníci posbírali věci. Clara došla ke své cestovní tašce, položila si nohu na lavici a začala si rozvazovat hedvábné stuhy baletních špiček.

„Znám se s jednou holkou, která s ní chodila na Goddardovu akademii,“ zašeptala za Clarou Belinda Bakerová, která jistě mluvila právě o ní. „Dostala to stipendium Tanec pro život, jinak by se tam nikdy neprotlačila.“ Clara si přehodila tašku přes rameno a ohlédla se po Belindě, která očividně netušila, že tam

Clara je, a vykulila oči překvapením. Clara se otočila a rychle vyšla z divadla.

Belinda nelhala: Clařin otec se obětoval, jenom aby mohla jít za svým snem a stát se profesionální baletkou. Bez pomoci by si však školné nikdy nemohl dovolit. Clara byla na to stipendium *pyšná* a nehodlala těm klevetnicím dovolit, aby se kvůli tomu cítila špatně.

Přesto ji při myšlence na tátu zabořila hrud'. Jen silou vůle si nedovolila plakat. Přestěhování do New Orleansu bylo těžké a fakt, že ji v baletním souboru přivítali... rozhodně ne *vřele*, to vše ztěžoval, a tak ji každý den provázel *smutek*.

Všimla si, že zpoza rohu vyjel autobus, a přidala do kroku, aby to na zastávku stihla.

„Díky,“ vyhrkla udýchaně, zatímco skenovala jízdenku v mobilu. Řidič se na ni zeširoka, vlídně usmál. Úsměv mu opětovala, vděčná aspoň za tuhle příjemnou drobnost v jinak mizerném dni.

O půl hodiny později vystoupila z klimatizovaného autobusu. Vlna horka ji fyzicky zarazila. Kdyby žila ve fiktivním příběhu, neworleanské letní vedro by bylo jednou z postav. Obrovský obézní chlápek s ospalýma očima a parným dechem. Intenzivní a pohlcující.

Z drdolu se jí uvolnil pramínek vlasů a Clara si ho zastrčila za ucho. Ucítila zvláštní lahodnou vůni. Vycházela z domu na rohu a odpoutala ji od myšlenek na dusno. *Pochoutky*. Veškerá louisianská jídla, která dosud ochutnala, uspokojila jak její chuť, tak její duši.

Z otevřeného okna, ukrytého někde poblíž za větve-
mi stromů, zazníval tesknivý zvuk saxofonu. Jako by pronikal Claře pod kůži.

Existuje něco osamělejšího než vzdálený zvuk jediného hudebního nástroje nesoucího se větrem? pomyslela si.